

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

กีฬาฟุตบอล เป็นกีฬาประเภทหนึ่งที่ได้รับคามนิยมอย่างสูงจากบุคคลทั่วโลกทุกระดับชั้น เพราะกีฬาฟุตบอลเป็นการออกกำลังกายส่วนบุคคลและออกกำลังกายร่วมกันหลายคนได้ อาจจะมีฝึกหัดเพื่อการแข่งขัน หรือเพื่อเป็นการออกกำลังกายเพื่อสนุกสนานก็ได้ ฟุตบอลเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดความร่วมมือทำให้เกิดความสัมพันธ์และในชุมชนมีความสมัครสมานและสามัคคี ทำให้อยู่ในระเบียบวินัยเคารพกฎระเบียบของสังคม อยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ดังที่มกคล แฝงสาเคน (2545:1) กล่าวว่า การเล่นฟุตบอลนั้นจะทำให้มนุษย์ เกิดการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม อันเป็นวัตถุประสงค์ทางการศึกษา เมื่อมนุษย์ทุกคนมีสมรรถภาพทางกายที่ดีก็จะนำไปสู่คุณภาพของชีวิตต่อไป นอกจากกีฬาฟุตบอลจะมีความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพของมนุษย์ ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาชีวิตให้มีความสุขได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ประโยค สุทธิสง่า (2541:6) กล่าวว่า กีฬาฟุตบอล เป็นกีฬาที่ส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์เหมาะสมสำหรับการพัฒนาเยาวชนในชาติ เพื่อให้เยาวชนรู้จักสร้างวินัยเกิดการเรียนรู้การอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะทำให้ห่างไกลจากสิ่งเสพติด จึงควรส่งเสริมให้เยาวชนสนใจกีฬาฟุตบอลมากขึ้น

กีฬาฟุตบอลนับเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงทรัพยากรบุคคลของชาติ และนับวันจะมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ ได้รับความสนใจมาจากบุคคลในวงการต่าง ๆ ทุกระดับชั้น สำหรับในด้านการศึกษากีฬาฟุตบอลได้ถูกบรรจุอยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอนอย่างกว้างขวาง ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา รัฐบาลยังส่งเสริมให้มีการจัดแข่งขันเป็นระดับต่าง ๆ มากมาย เช่น การแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทย การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ การแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก การแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ยามาฮ่าคัพ การแข่งขันฟุตบอลกิงส์คัพ การแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทาน นอกจากนี้ฟุตบอลยังเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ทั้งผู้เล่นและผู้ชม ดังที่ ชาญวิทย์ ผลชีวิน (2535 : คำนำ) กล่าวไว้ว่า ปัจจุบันฟุตบอลกำลังเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในประเทศไทย ดังจะเห็นได้จากการแข่งขันครั้งสำคัญ ๆ ที่มีผู้ให้ความสนใจ และเข้าชมกีฬาชนิดนี้อย่างมากมาย ซึ่งสอดคล้องกับ ประโยค สุทธิสง่า (2528 : คำนำ) ที่กล่าวไว้ว่า จากสถานการณ์ และสังคมไทยในปัจจุบันมีคนเป็นจำนวน

มากสนใจฟุตบอล และกำลังสนใจเพิ่มขึ้นมาเรื่อย ๆ ในทุกสังคมของประเทศไทย ดังจะเห็นได้จากที่วิทยาลัยพลศึกษา และมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วประเทศได้จัดให้มีการเรียนการสอนเกือบทุกสถาบัน

จังหวัดปัตตานีได้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลให้แก่นักเรียนตามโรงเรียนต่าง ๆ โรงเรียนจัดสอนฝึกทักษะฟุตบอลพื้นฐานให้นักเรียนฝึกหัดเล่นฟุตบอล ซ้อมฟุตบอลภายใต้การฝึกสอนแนะนำของโค้ชโรงเรียนจนสร้างทีมฟุตบอลโรงเรียน นำทีมฟุตบอลโรงเรียนไปแข่งขันกับโรงเรียนใกล้เคียงเพื่อหาประสบการณ์ แล้วส่งทีมฟุตบอลเข้าร่วมแข่งขันกีฬาจังหวัด เพื่อคัดเลือกทีมชนะเลิศเป็นตัวแทนจังหวัดปัตตานี แล้วส่งทีมเข้าแข่งขันคัดเลือกตัวแทนนักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทย คัดเลือกตัวแทนฟุตบอลกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ผลการแข่งขัน นักเรียนที่เป็นตัวแทนจังหวัดปัตตานีไปแข่งขันกีฬาดังกล่าว ปรากฏว่า ตลอดระยะเวลา 7 ปี ที่ผ่านมา นักฟุตบอลชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดปัตตานีไม่ประสบความสำเร็จ (ตามสถิติปี 2540-2546) หรือมีละนั้นก็ได้นำตำแหน่งนี้ไป ไม่เคยได้เป็นตัวแทนเข้าร่วมแข่งขันในระดับประเทศเลย

จากการแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทยและการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ นักกีฬาฟุตบอลซึ่งเป็นตัวแทนของจังหวัดปัตตานีเมื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาดังกล่าว จะไม่ประสบผลสำเร็จจากการแข่งขันกีฬาฟุตบอล เนื่องจากมีองค์ประกอบหรืออุปสรรคในการฝึกซ้อม เช่น ระยะเวลาในการฝึกซ้อม งบประมาณช่วงการฝึกซ้อมจนถึงการแข่งขัน และอุปกรณ์การฝึกซ้อม สนามกีฬาการฝึกซ้อม รวมทั้งตัวนักกีฬาเองยังขาดระเบียบวินัยและทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งส่งผลทำให้นักกีฬาฟุตบอลยังขาดทักษะบางประเภทที่ไม่สามารถเอาชนะคู่แข่งได้ จะเห็นได้ว่าการมีทักษะทางกีฬาที่ดีนั้นเป็นปัจจัยที่สำคัญอันจะส่งผลถึงความสามารถในการแสดงออกทางกีฬา ผลการแข่งขันทางกีฬาส่วนใหญ่มักขึ้นอยู่กับการมีทักษะที่ดี การที่จะมีทักษะทางการกีฬาที่ดีได้นั้น ขึ้นอยู่กับปริมาณและคุณภาพของการฝึก ดังที่ (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2523:115 อ้างถึงใน ธวัช วีระศิริวัฒน์, 2538 : 115) กล่าวว่าการเรียนรู้ทักษะทางกีฬาของนักกีฬาในระยะแรก มักจะเป็นการเรียนรู้แบบ ลองผิดลองถูกทั้งนั้น เนื่องจากในระยะแรกนักกีฬาหรือผู้เรียนไม่สามารถจะตีความในทักษะหรือวิธีการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องได้ โดยเฉพาะในด้านที่เกี่ยวกับการทำงานประสานงานกันของระบบประสาทและกล้ามเนื้อของ แขน ขา ลำตัว สายตา หรือส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับทักษะหรือการเคลื่อนไหวนั้น ๆ นักกีฬาจะต้องใช้เวลาในการพิจารณาไตร่ตรอง เพื่อให้เกิดความรู้ และการประสานงานให้เกิดทักษะในการเล่นกีฬาได้ถูกต้อง สอดคล้องกับ ธวัช วีระศิริวัฒน์ (2538 : 115) กล่าวว่า การฝึกหัดทักษะเป็นสิ่งที่จะต้องทำเป็นมาก เพราะกล้ามเนื้อถ้ามีการใช้บ่อย ๆ สมรรถภาพจะดีขึ้น การเคลื่อนไหวดีขึ้น มีผลให้ทักษะดีขึ้น

ทั้งนี้ ในการฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลนั้น (ประวิทย์ ไชยสาม, 2526:104 อ้างถึงใน สุเมธ อัครพงศ์, 2541 : 3) กล่าวว่า การสอนขั้นพื้นฐานในการฝึกกีฬาฟุตบอล สิ่งที่สำคัญมากที่สุดก็คือ การสอนทักษะขั้นพื้นฐาน เพราะในการเล่นฟุตบอลเราสามารถใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเล่นได้หลายแบบ ทั้งดีและไม่ดี บางอย่างก็อาจเป็นอันตรายหรือเป็นปัญหาได้ หากผู้เรียนทำไม่ถูกต้องไม่ถูกวิธี จึงมีความจำเป็นที่จะต้องให้มีการฝึกหัดทำเป็นขั้นพื้นฐานให้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการฝึกฟุตบอลด้วยแล้ว มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะในการเล่นหรือฝึกหรือเตะฟุตบอลแต่ละท่าของฟุตบอลนั้น มีขั้นตอนของมันเป็นเรื่องของตัวเอง มีความสัมพันธ์ต่อกัน เช่น การเตะ ก็เริ่มมาจากการวางเท้า การเหวี่ยงเท้า การใช้ลำตัว และท่าทางต่าง ๆ ประกอบกัน ในลักษณะของการเตะลูกตั้งธรรมดา ขึ้นสูงขึ้นไป ก็เป็นการเตะลูกที่เคลื่อนที่มาทั้งลูกเลียด ลูกโค้ง จึงเห็นได้ว่าการฝึกหรือการเล่นฟุตบอลนั้น การฝึกขั้นพื้นฐานเป็นเรื่องสำคัญและมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องฝึกขั้นนี้ก่อนอื่นเสมอ

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การที่จะเล่นกีฬาให้ได้ดีนั้น ขึ้นอยู่กับการฝึกทักษะพื้นฐานที่ถูกต้องตามลำดับขั้นของทักษะการฝึกทักษะพื้นฐานจะทำให้ทักษะในการเล่นพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว และพัฒนาถึงจุดสุดยอดของแต่ละบุคคลทักษะในการเล่นขึ้นอยู่กับการฝึกหัด การฝึกหัดทำให้เกิดการเรียนรู้ และการเรียนรู้เกิดจากการกระทำที่ถูกต้อง จากความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาระดับทักษะกีฬาฟุตบอลของนักฟุตบอลชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดปัตตานี เพื่อที่จะนำผลวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงวิธีการฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลของ นักฟุตบอลชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดปัตตานี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวัดระดับทักษะกีฬาฟุตบอลของนักฟุตบอลชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดปัตตานี
2. เพื่อรับทราบปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลของนักฟุตบอลชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดปัตตานี

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

1. ได้ทราบถึงระดับทักษะกีฬาฟุตบอลของนักฟุตบอลชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดปัตตานี

2. นำผลการศึกษามาพัฒนาการฝึกสอนกีฬาฟุตบอลให้กับนักกีฬาตลอดจนนักเรียน และผู้สนใจด้านกีฬาฟุตบอลต่อไป
3. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะกีฬาฟุตบอลต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยมุ่งศึกษาทักษะกีฬาฟุตบอลของนักฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดปัตตานี ซึ่งมีขอบเขตดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักฟุตบอลชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดปัตตานี ปีการศึกษา 2547 จำนวน 17 โรงเรียน โรงเรียนละ 18 คน จำนวนทั้งสิ้น 306 คน
2. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักฟุตบอลชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดปัตตานี ปีการศึกษา 2547 โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกจากนักฟุตบอลโรงเรียนที่ได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนของจังหวัดปัตตานี จากปีการศึกษา 2543-2547 จำนวน 54 คน
3. การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาทักษะกีฬาฟุตบอลในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
  - 3.1 การเตะลูกฟุตบอลเคลื่อนที่เร็ว
  - 3.2 การเตะลูกฟุตบอลหลังเท้าลอดช่อง
  - 3.3 การหยุดลูกฟุตบอลในเขตที่กำหนด
  - 3.4 การเตะลูกฟุตบอลโค้งไกล
  - 3.5 การเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซกสี่เหลี่ยม
  - 3.6 การโหม่งลูกฟุตบอล
  - 3.7 การเตะลูกฟุตบอลโค้งระยะไกลเข้าประตู
  - 3.8 การเตะลูกฟุตบอลไกลแบบบานาน่า
  - 3.9 การทุ่มลูกฟุตบอลไกลเพื่อความแม่นยำ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยได้ควบคุมองค์ประกอบที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอล ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความใกล้เคียงกันมากที่สุด
2. ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมผู้เข้ารับการทดสอบในเรื่องการรับประทานอาหาร การพักผ่อน การเข้าร่วมในกิจกรรมกีฬาประเภทอื่น ๆ ในช่วงระยะเวลาของการทดสอบได้

3. กลุ่มตัวอย่างให้ความร่วมมือในการทดสอบอย่างเต็มความสามารถ
4. ผู้วิจัยถือว่าการแต่งกายของผู้เข้ารับการทดสอบในครั้งนี้ไม่เป็นอุปสรรคในการทดสอบ
5. เวลาในการวัดทักษะโดยใช้นาฬิกาจับเวลาชนิดกดหยุดที่สามารถจับเวลาได้ละเอียด 1/1000 ของวินาที ในแต่ละครั้งถือว่ามีความเที่ยงตรงที่สุด

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์เฉพาะไว้เพื่อที่จะได้มีความเข้าใจตรงกัน ดังนี้

1. นักฟุตบอล หมายถึง นักฟุตบอลชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2547 ที่ได้รับการคัดเลือกเป็นนักกีฬาฟุตบอลตัวแทนของโรงเรียน
2. ทักษะ หมายถึง ความสามารถในการประกอบกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ
3. ทักษะฟุตบอล หมายถึง ความสามารถของร่างกายในการเล่นฟุตบอลได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถปรับปรุงการเคลื่อนไหวของร่างกายให้เหมาะสมกับสภาวะการณ์ต่าง ๆ ของการเล่นฟุตบอลได้เป็นอย่างดี เช่น ทักษะในการเลี้ยงลูก การหยุดลูก การส่งลูก และการยิงประตู
4. การเตะลูกฟุตบอล หมายถึง การใช้เท้า เข่า หน้าขา ศีรษะหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกาย ยกเว้น มือหรือแขนเตะลูกฟุตบอลให้ลอยขึ้น
5. การเตะลูกฟุตบอล หมายถึง การใช้ส่วนหนึ่งส่วนใด ไปกระทบลูกบอล ซึ่งทำให้ ลูกบอลเกิดการเคลื่อนที่ เช่น การเตะด้วยข้างเท้าด้านใน การเตะด้วยข้างเท้าด้านนอก การเตะด้วยสันเท้า และการเตะด้วยหลังเท้า
6. การหยุดลูกฟุตบอล หมายถึง การใช้เท้า เข่า หน้าอก และศีรษะบังคับลูกฟุตบอลในขณะที่ลูกฟุตบอล เคลื่อนที่ให้หยุดอยู่ในความครอบครอง และสามารถดำเนินการต่อไปได้
7. การเตะลูกฟุตบอลโค้ง หมายถึง การใช้เท้าเตะลูกฟุตบอล อันมีผลทำให้ลูกฟุตบอลเกิดการเคลื่อนที่ ลอยขึ้นเหนือพื้น
8. การเลี้ยงลูกฟุตบอล หมายถึง การทำให้ลูกฟุตบอลเคลื่อนที่ไปในทิศทางที่ต้องการ โดยใช้ส่วนต่าง ๆ ของเท้าทั้งสองข้างบังคับลูกฟุตบอลไว้ในครอบครอง
9. การโหม่งลูกฟุตบอล หมายถึง การเล่นลูกฟุตบอลด้วยศีรษะ โดยใช้บริเวณหน้าผาก โหม่งขณะที่ลูกฟุตบอลลอยอยู่ในอากาศ

10. การยิงประตูฟุตบอล หมายถึง การใช้เท้าในการเตะลูกฟุตบอลเพื่อให้ลูกฟุตบอลเข้าประตู
11. การเตะลูกฟุตบอลแบบบานาน่า หมายถึง การใช้เท้าเตะลูกฟุตบอลให้หมุนเพื่อให้ลูกฟุตบอลเคลื่อนที่ไปในลักษณะเป็นเส้นโค้งคล้ายกล้วย
12. การทุ่มลูกฟุตบอล หมายถึง การทำให้ลูกฟุตบอลเคลื่อนที่ไปในทิศทางที่ต้องการโดยใช้มือทั้งสองข้างบังคับลูกฟุตบอล